

Edward St. Aubyn

Unut Gitsin

**PATRICK
MELROSE**

1. KİTAP

2. BASKI

Çeviri: SUAT ERTÜZÜN

♥ can
çağdaş

EDWARD ST. AUBYN

PATRICK MELROSE

1. KİTAP
UNUT GİTSİN

Can Çağdaş

Never Mind, Edward St. Aubyn

© 1992, Edward St. Aubyn

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Anatoliait Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2018

2. basım: Mayıs 2019, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Seçkin Selvi

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-3866-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750738661

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

EDWARD ST. AUBYN

PATRICK MELROSE

1. KİTAP
UNUT GİTSİN

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Suat Ertüzün

♥can

Edward St. Aubyn'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kötü Haber, 2018

Biraz Umut, 2018

Anne Sütü, 2019

En Sonunda, 2019

EDWARD ST. AUBYN, 1960'ta Londra'da doğdu. Yazar ve gazeteci St. Aubyn, Oxford Üniversitesi'ne bağlı Keble College'da yükseköğrenim gördü. Büyük ölçüde otobiyografik temele oturan *Unut Gitsin*, *Kötü Haber*, *Biraz Umut*, *Anne Sütü* ve *En Sonunda* adlı "Patrick Melrose" romanlarının dördüncüsü olan *Anne Sütü* 2006 Man Booker Ödülü'ne aday gösterildi ve 2007 Prix Femina étranger Ödülü'nü aldı; 2011'de filme çekildi. Dizinin ilk romanı olan *Unut Gitsin* 1992 Betty Trask Ödülü'ne layık görüldü. "Patrick Melrose" romanları İngiltere'de beş bölümlük dizi olarak televizyona da uyarlandı ve Patrick rolünü Benedict Cumberbatch canlandırdı. Edward St. Aubyn'in *A Clue to the Exit* (Çıkış Yolu) ve *On the Edge* (Diken Üzerinde) adlı iki romanı daha var. İki çocuğu olan Edward St. Aubyn Londra'da yaşıyor.

SUAT ERTÜZÜN, 1971'de Hollanda'da doğdu. İlkokulu Hollanda'da, ortaokul ve liseyi İstanbul'da okudu. Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü 1996'da bitirdi. Bir süre bankacılık ve turizm sektöründe çalıştıktan sonra çevirmenlik yapmaya başladı. Oscar Wilde, Kiran Desai, J.M. Coetzee, Rudolfo Anaya, Julia Glass, John Hughes, Sybille Bedford, John Banville, Patricia Highsmith, Stephen Greenblatt, Aimee Bender, V.S. Naipaul gibi yazarların eserlerini Türkçeye kazandırdı.

Ana için

1

Sabahın yedi buçuğunda Yvette elinde akşamdan ütölediği çamaşırlarla bahçe yolundan eve doğru geliyordu. Ayağından çıkmaması için parmaklarını büzdüğü kayışı kopmuş terliğin boğuk şıpidıklarıyla, tekerlek izlerinden eğri büğrü olmuş taşlı zeminde dengesizce yürüyordu. Yolun iki yanını tutmuş servilerin altındaki duvarın üstünden, bahçede dikilen doktoru fark etti.

Doktor, mavi ropdöşambri ve kireçtaşı dağın arkasından eylül güneşinin yükselmesine daha çok olmasına rağmen şimdiden taktığı güneş gözlüğüyle sol eline hortumu almış, ayağının altındaki mıcırda vızır vızır işleyen karınca hattını yoğun bir su atışına tutuyordu. Kullandığı yöntem gayet etkiliydi: Sağ kalanların ıslak taşlarda güçbela toparlanması ve kendilerine gelmesine bir süre için müsaade ediyor, sonra çağiltılı suyu tekrar başlarından aşağı salıveriyordu. Boşta kalan eliyle purosunu ağzından alınca, duman alınının çıkıntılarını örten kır düşmüş kahverengi dalgaların arasından yukarıya süzülürdü. Ardından doktor, başparmağıyla hortumun ağzını sıktı ve tüm dikkatini öldürmeye verdiği bir karıncayı iyice hırpalamak için tazyikli suyu ona yöneltti.

Yvette'in önünde sadece incir ağacı kalmıştı; onu da geçti mi Dr. Melrose'a sezdirmeden evin içine süzülebi-

lirdi. Gelgelelim doktor, tam Yvette ağacı siper aldığını sandığı bir anda, başını kaldırmadan ona seslenmeyi huy edinmişti. Dün onu, kolları bitap düşene kadar lafa tutmuş, ama çamaşırları elinden kaçırmamasına sebep olacak kadar da sözü uzatmamıştı. Böyle şeylerin hesabını incelelikle yapardı Dr. Melrose. Provence yöresinin yerlisi diye gösterdiği abartılı bir saygıyla, mistral rüzgârları hakkındaki fikrini sorarak başlamıştı. Sıra oğlunun tersanedeki işiyle alakadar olacak nezaketi göstermeye geldiğinde acı, Yvette'in kollarından omzuna ulaşmış ve oradan boynuna doğru şiddetli akınlara başlamıştı. Doktor, kocasının sırt ağrılarını ve bunun hasat zamanı traktör kullanmasına engel olup olmayacağını sorduğunda kadının artık canına tak etti, isyan etmeye kararlıydı. Neyse ki doktor bugün meraklı sabah sohbetlerini başlatan, "*Bonjour, chère Yvette,*"¹ nidasıyla seslenmemişti de, kadın incirin alçak dalları altından başını eğerek eve oyalanmadan girebildi.

Melrose'ların eski çiftlik evi olarak andıkları, Yvette'inse malikâne dediği konut eğimli bir arazide kurulu olduğundan bahçe yolu üçüncü katla aynı hizadaydı. Dışarıdan geniş bir merdivenle misafir odasının önündeki terasa inilebiliyordu.

Evin öbür yanındaki merdiven de çöp kutularını gözden uzak tutmaya yarayan eski bir şapele iniyordu. Kışları sıra sıra birikintiler boyunca yamaçtan aşağı su şırıldasa bile incirin yanındaki ark yılın bu zamanı, düşükleri yerde leke bırakan ezilmiş, parçalanmış meyvelele tıklı ve sessiz olurdu.

Yvette yüksek tavanlı karanlık odaya girip çamaşırları bıraktı. Işığı yakıp havluları çarşaflardan, çarşafları masa örtülerinden ayırdı. On kadar yüksek dolap düz-

1. (Fr.) Günaydın, sevgili Yvette. (Ç.N.)

günce katlanmış ve artık hiçbiri kullanılmayan yatak örtüleriyle tepeleme doluydu. Yvette bazen bu dolapları açar, korunan koleksiyonu hayranlıkla izlerdi. Masa örtülerinin bir kısmına, ancak belli bir açıyla tutulunca kendini gösteren defne dalı ve üzüm salkımı desenleri işlenmişti. Pürüzsüz beyaz kumaşa nakşedilmiş monogramlarda, peçetelerin köşelerindeki “V” harfini çeviren taç biçimli halkada parmaklarını gezdirirdi. En sevdiği, yabancı kelimeli şeritlere tek boynuzlu at deseni işlenmiş olan çok eski örtülerdi, ama onlar da hiçbir zaman kullanılmıyor ve Mrs. Melrose her seferinde ısrarla, kapının yanındaki küçük dolaba konan zavallı sade keten örtüleri çıkarttırıyordu.

Eleanor Melrose mutfakla bahçe yolu arasındaki alçak basamakları hızla çıktı. Yavaş gitse yalpalayıp yarı yolda kalabilir ve merdivenin yan tarafındaki alçak duvara çökmek zorunda kalabilirdi. Sigaranın zaten azdırdığı aman vermeyen hastalığa yiyerek kafa tutacak hali yoktu. Kustuktan sonra dişlerini fırçalamasına rağmen ağzındaki safra tadından kurtulamamıştı. Üstelik tamamen yok etmeyi hiçbir zaman beceremediği içindeki iyimserlik damarından olacak, kusmadan önce de fırçalamıştı dişlerini. Eylül başından beri sabahlar serinlemeye başlamıştı ve sonbaharın kokusu havaya şimdiden sinmişti bile, ama ne gam; alnını kat kat pudrayla kaplayan Eleanor yine terlemeye devam ediyordu. Her adımda, açık tenli ayaklarına geçirdiği beyaz bez ayakkabılara gözlüğünün kalın koyu camlarından baka baka ve ham ipekten koyu pembe pantolonu acı biber gibi bacaklarına yapışa yapışa, ellerini dizlerine yaslayıp kendini ileri atıyordu.

Bir kadehteki buzun üstüne dökülen votkayı; buğulu buz küplerinin berraklaştıktan sonra, kendinden emin bir osteopati uzmanının elleri altındaki bir omurga gibi

kütürdeyip çatlaması gibi hayal ediyordu. Birbirine yapışan buz parçalarının ne yapacağını bilemez halde süzülüp tıkırdamasını, buğusunu kadehe vermesini; votkanın ağızdaki soğukluğunu ve kayganlığını.

Bahçe yolu merdivenin soluna doğru dik bir rampaya vurduktan sonra, vişneçürüğü rengi Buick marka arabanın bir fıstıkçamının altında park halinde olduğu daire biçimli bir düzlüğe ulaşıyordu. Taraçalı bağ ve zeytinliklerin arasında ak yanaklı lastikleriyle duran aracın bu hali ne kadar gülünç görünse de, Eleanor yaban ellerde onunla teselli buluyor ve şimdi de soyguna uğramış bir turist gibi ona doğru telaşla yürüyordu.

Buick'in kaputuna yarı saydam reçine kürecikleri saçılmıştı. Ön camın dibine, içine kuru bir iğne yaprağının hapsoldüğü bir reçine parçası yapışmıştı. Eleanor onu oradan alacak oldu, ama reçineyi cama daha da buluşturdu ve eli yapış yapış oldu. Arabaya bir an önce binmeyi ne kadar istese de reçineyi oradan kazıma saplantısıyla tırnaklarını kararttı. Eleanor, David hiç kullanmadığı, hatta binmeye bile yeltenmediği için Buick'ini bu kadar seviyordu. Ev de arazi de onun olmasına, hizmetçi ve içkilerin parasını o ödemesine rağmen gerçekten sahip olduğunu hissettiği tek şey o arabaydı.

On iki yıl önce David'le ilk tanıştığında onun görünüşüne vurulmuştu. Soğuk bir İngiliz oturma odasından kendi arazilerine bakarken erkeklerin takınmaya hak kazandıklarını düşündükleri ifade, beş yüzyıllık süreçte iyice kökleşmiş ve David'in yüzünde kusursuz bir inceliğe kavuşmuştu. Eleanor uzun bir süreyle aynı yerde hiçbir şey yapmadan durmanın İngiliz düşüncesinde niçin bu kadar seçkin bir tavır olduğunu hiçbir zaman anlayamamış olsa da, David bunun gerçekten bir imtiyaz kazandırdığı konusunda onun bütün şüphelerini gidermişti. Üstelik kocası bir fahişe aracılığıyla Kral II. Charles'ın soyun-

dan geliyordu. Bunu ilk duyduğunda, “Yerinde olsam bunu kimseye söylemezdim,” diye şaka yapmıştı Eleanor. Fakat David değil gülümsemek, Eleanor’un giderek tiksindirici hale geldiği bir jest olarak yüzünü yan çevirmiş, ezici bir söz söylememekle büyük bir lütuf gösterdiğini ima eden bir bakışla alt dudaklarını ileri doğru uzatmıştı.

Vaktiyle onun doktor olabilmek için neler yaptığına hayrandı Eleanor. David bu niyetini babasına açtığına, General Melrose derhal yıllık iradını kesmiş ve onun parasıyla sülün yetiştirmeye başlamıştı. Centilmenler insan ve hayvan vururdu; onların yarasına bakmak orta sınıf doktor müsveddelerinin harcıydı. Böyle düşünen general, sözünün eri olmak bakımından dilediğince vurabiliyordu da. Oğluna soğuk davranmak ona zor gelmemişti. Nitekim onunla ilk kez, David, Eton’dan¹ ayrıldığında alakadar olmuş ve ona ne yapmak istediğini sormuştu. Müzik bestelemek istediğini itiraf edemeyen David, “Maalesef bilmiyorum, efendim,” demişti. Gerçi oğlunun piyano başında aylıklık ettiği gözünden kaçmamıştı generalin ve isabetli olarak, askerliği meslek edinirse bu kadını uğraştan kurtulacağına kanaat getirdi. “İyisi mi orduya katıl,” dedi ve kendisine pek de yakışmayan bir samimiyetle oğluna puro tuttu.

Oysa Eleanor’un gözünde David, hafta sonu için veya bir eğlence çıkar diye etrafta dolaşan, kendilerine bile ait olmayan ve –aslında onlar da öyle yaşamadıkları halde– dedelerinin yaşam biçimlerinden alınma anılarla geçinen özenti İngilizlerin küçük camiasından ve uzak kuzenlerden ne kadar farklıydı. Tanıştıklarında, onun kendisini anlayan ilk insan olduğunu düşünmüştü. Bugün ise anlaşılmak için yüzünü döneceği son insan David olurdu. Ondaki bu değişime bir açıklama getirmek hiç de

1. Eton College: İngiltere’nin en eski ve seçkin özel okullarından biri. (Ç.N.)

kolay değildi ve Eleanor, David'in hak ettiğini düşündüğü fantezilerini gerçekleştirmek için onun parasına tahammül ettiği düşüncesine teslim olmamaya çalışıyordu. Belki de tam tersine, para onu bozmuştu. David evlendikten kısa süre sonra tıp mesleğini bırakmıştı. Başlarda, Eleanor'un parasının bir bölümüyle alkolikler için bir yurt açmaktan konuşmuşlardı. Bir bakıma bunu başarmışlardı da.

David'le karşılaşma ihtimalini düşünen Eleanor'u tekrar bir telaş aldı. Camdaki çam reçinesinden kendini güçlkle ayırıp oflaya puflyaya arabaya bindi, koca Buick'le merdivenin yanından geçti ve ancak yokuşun yarısını indiğinde tozlu yolda durdu. Anne'le havalimanına erken gidebilmek için Victor Eisen'lere uğrayacaktı, ama önce kendine bir çekidüzen vermesi gerekiyordu. Sürücü koltuğunun altındaki katlı minderin içinde yarım şişe Bisquit brendisi saklıydı. Çantasının içinde onu tetikte tutmak için sarı, tetikliğin getirdiği korku ve telaşı gidermek için de beyaz haplar vardı. Önünde uzun bir yol olduğundan iki yerine dört sarı hap, ardından, çifte doz onu huzursuz etmesin diye de iki beyaz hap aldı ve onları mideye indirmek için brendinin yarısını bitirdi. Önce şiddetle ürperdi, ama sonra, alkolün daha kanına bile karışmadan önceki keskin uyarıcılığı içine hazla, ılık ılık yayıldı.

Diken üstünde oturduğu koltuğuna rahatça ancak gömülebilen Eleanor o gün ilk kez kendini aynada tanıyabildi. Tehlikeli bir yolculuktan sonra yatağına dönen bir uyurgezer gibi kalıbına yerleşti. Yalıtımlı camların ardındaki sessizlikte, asmaların içinden siyah beyaz saksağanların fırlamasını, sert rüzgârların iki gündür temizlediği gökyüzünün aydınlığına karşı duran çam ağaçlarının iğne yapraklarını izledi. Motoru tekrar çalıştırıp yumuşak direksiyon hareketleriyle dik ve dar yolda ilerledi.

Karıncaıarı boğmaktan sıkılan David Melrose bahçe

sulamayı bıraktı. O eğlence hedefine ulaşır ulaşmaz içi umutsuzlukla doluyordu. Başka teraslarda başka yuvalar hep oluyordu. Karıncalara “teyze” diyordu David; annesinin kurumlu kız kardeşlerini, çocukken piyanodaki hünerini gösterdiği o kendini beğenmiş, bencil kadınları düşününce cinai uğraşından daha bir zevk alıyordu.¹

Eleanor’un ne kadar sıkıcı biri olup çıktığını düşünerek hortumu mıcır yola bıraktı. Karısı uzun süredir dehşet duygusuyla kaskatıydı. Acıdığı zaten bilinen bir hastanın şişmiş karaciğerini elle muayene etmek gibiydi bu. Çoğu zaman ancak telkin yoluyla gevşeyebiliyordu kadın.

David on iki yıl önce bir akşam onu dairesine, yemeğe davet etmişti. Eleanor o günlerde ne kadar güven doluydu! Daha önce birlikte yattıkları halde ona hâlâ utanış yaklaşmıyordu. Üstünde iri siyah puanlı, biçimsiz sayılabilecek beyaz bir elbise vardı. Yirmi sekiz yaşındaydı, ama uzun düz sarı saçlarının sade kesimi onu daha genç gösteriyordu. Şaşkın ve rengi atmış hali David’in hoşuna gitse de onu asıl tahrik eden, huzursuzluğuuydu; anlamlı bir şeye atılmanın özlemine çeken, ama onun ne olduğunu bir türlü bulamayan bir kadının sessiz öfkesiydi.

David o akşam Fas usulü bademli güvercin dolması pişirmişti. Yemeği Eleanor’a safranlı pilavdan bir yatağın üstünde servis etmiş, ama hemen ardından tabağı geri çekmişti. “Senden bir şey istesem yapar mısın?” diye sormuştu.

“Elbette,” demişti Eleanor. “Nedir?”

David tabağı Eleanor’un oturduğu sandalyenin arkasında, yere koymuş ve, “Yemeğini çatal bıçak olmadan, ellerini kullanmadan, doğrucu tabaktan yer misin?” diye sormuştu.

1. İngilizcede karınca: *ant*, teyze: *aunt*. (Ç.N.)

“Köpek gibi mi yani?”

“Köpek rolü yapan bir kız gibi,” demişti David.

“İyi de niçin?”

“Ben istediğim için.”

Aldığı risk David’in hoşuna gidiyordu. Eleanor olmaz deyip gidebilirdi. Fakat kalırsa ve isteneni yaparsa David onu ele geçirecekti. İşin tuhafı, gülmek ikisinin de aklına gelmemişti.

Böylesine saçma bir teslimiyet Eleanor için fazlasıyla baştan çıkarıcıydı. Sofra adabı, vakar, gurur gibi inanmak istemediği şeyleri inanmak istediği bir şey uğruna, özverinin ruhu uğruna feda edecekti. Hareketin anlamsızlığı ve kimseye bir faydasının olmayışı o an ona çok masumca gelmişti. Havı dökülmüş İran halısına dizlerinin üstünde çöktü, ellerini tabağın iki yanına koydu. Dirseklerini biraz yana doğru açarak başını aşağı verdi ve güvercinin bir parçasını dişlerinin arasına aldı. Kuyruksokumuna doğru belindeki gerilimi hissedebiliyordu.

Ellerini bacaklarına yaslayarak dizlerinin üstünde oturdu ve sessizce çiğnemeye başladı. Güvercinin tadı tuhaftı. Gözlerini biraz kaldırıncı David’in ayakkabılarını gördü; biri yerde ona doğru bakıyor, öbürü havada sallanıyordu. Eleanor dizlerin hizasından yukarı bakmadı, yine eğildi ve bu sefer daha iştahla, dudaklarıyla badem yakalamak için pilav yığınının içinde aranarak ve eti kemikten ayırmak için başını hafifçe sallayarak yedi. Sonunda gözlerini David’e kaldırdığında bir yanağı sosla parlıyordu ve ağzının kenarıyla burnuna sarı pirinç taneleri yapışmıştı. Yüzünde şaşkınlıktan eser kalmamıştı.

İstedliğini yaptığı için David ona kısa bir süreliğine büyük hayranlık duydu. Ayağını uzatıp ayakkabısının bir yanını usulca Eleanor’un yanağında gezdirdi. Kızın duyduğu güven onu tam anlamıyla büyülemişti; ama artık amacına ulaştığı –Eleanor ona kayıtsız şartsız itaat ede-

bileceğini gösterdiği- için David o duyguyla ne yapacağını da bilemiyordu.

Ertesi gün Nicholas Pratt'a olanları anlattı. Sekreterine meşgul olduğunu söyleyip, ateşli çocuklardan ve akşamdan kalmalığın baş ağrısını migren diye yutturmaya çalışan kadınlardan uzakta, kulüpte oturup içtiği günlerden biriydi. Önemli adamların geçişinden sonra bir dalgalanmanın daima havada asılı kaldığı sabah salonunun mavi ve altın yaldızlı tavanı altında içmekten hoşlanırdı David. Duygusuz, sefih ve kuşkulu üyelerin böyle bir iktidar atmosferinden, bir limandan büyük bir yat ayrılırken aynı sularda demirli küçük takaların bir yukarı bir aşağı salınması gibi koltukları kabarırdı.

Hızlılıkla öğrenme arasında kararsız kalan Nicholas, "Bunu ona ne zaman yaptırдың?" diye sordu.

David, "Sohbeti sence de çok sınırlı değil mi?" diye karşılık verdi.

Nicholas bir şey demedi. Eleanor'un yemeye zorlanması gibi o da şimdi suç ortaklığına mecbur ediliyordu sanki.

"Yerdeyken sohbeti daha iyi miydi bari?" diye sordu.

"Ben büyücü değilim," dedi David. "Onu eğlendiremedim, ama en azından susturabildim. Yine zengin olmanın dertlerinden konuşacağız diye ödüm kopuyordu. Ben onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, o da başka bir şey bilmiyor."

Nicholas kıkırdayınca David de sıırttı. Kabiliyetlerini böyle zıyan etmesi neye yorulursa yorulsun, diye düşünüyordu Nicholas, gülümsemeyi hiçbir zaman becerememişti arkadaşşı. Oysa yüzü şaşırııcı derecede yakışıklıydı. Tek kusuru, kusursuzluğuıdu; David'in yüzü insan suratının kalıbıydı sanki ve o kalıp, sahibinin yaşantısına ait izler hatlardaki mükemmelliği eksiltemezmiş gibi, hiç doldurulmadığı yollu bir izlenim bırakıyordu. Onu ya-

kından tanıyanlar ne kadar bozulma emaresi arasalar bile David'in maskesi yıllar geçtikçe daha da asilleşiyordu. Gözlük camlarının karanlığından seçilmeyen, başını olabildiğince sabit tuttuğu halde fıldır fıldır bakınan gözleri insanların zaafalarını ölçüp biçirdi. Doktor olarak en şaşırtıcı hüneri, teşhis kabiliyetiydi ve o kabiliyeti bir kere sergiledi mi hastalarına olan ilgisini, kafasını kurcalayan bir musibet olmadıkça, yitirirdi. Karanlık camlı gözlüğü olmayınca kayıtsız bir ifade takınır, ama o kayıtsızlık birinin bir açığını fark edene kadar sürerdi. O zaman gözlerindeki bakış, kasların gerilmesi gibi katılaşırdı.

Merdivenin başına gelince durdu David. Sönmüş purosunu duvarın üstünden, aşağıdaki asmalara doğru fırlattı. Evin güney cephesini kaplayan karşıdaki sarmaşık şimdiden kızarmaya başlamıştı. Bu rengi beğeniyordu. İşkencecisinin yüzüne tüküren biri gibi, zevale kafa tutan bir hareketti bu onun için. Eleanor'un o gülünç arabasıyla alelacele gidişini görmüştü. Yvette'in dikkat çekmeden eve hırsızlama girmeye çalışmasını bile fark etmişti. Onları suçlayabilir miydi?

Araya ilgi gösterileri koymadıkça ve yıkıcı tabiatından dolayı arada bir süslü püslü özürler dilemedikçe Eleanor'a gaddarlık yapmaktan zevk almıyordu David; fakat artık böyle çeşitlemeler yapmayı da bırakmıştı, çünkü karısından duyduğu hayal kırıklığı sınır tanımaz bir boyuta ulaşmıştı. İçindeki ifadesizlik düğümünü çözmesi için Eleanor'un ona yardım edemeyeceğini biliyordu. Üstelik o düğümün, aldığı her nefesi gölgeleyen bir boğukluğun vaadi gibi, giderek pekiştiğini de hissedebiliyordu.

Saçma; ama bütün yaz boyu, Atina Havalimanı'nda gördüğü sağır bir kötürümün anısına takılmıştı. Bekleyen yolcuların kucağına basılı kartlar bırakarak küçük torbalarda antepfıstığı satmaya çalışan adam kendini var gücüyle öne doğru atarken, çığırından çıkmışçasına ayakla-

"Patrick Melrose" roman dizisinin ilki *Unut Gitsin*'de, soylu bir ailenin çocuğu olan Patrick, yazları kaldıkları Güney Fransa'daki aile evinde günlerini bahçede koşup oynayarak geçirir. Ancak akıllı ve duyarlı küçük Patrick'in etrafındaki yetişkinler pek de dengeli değildirler. Babası David aileyi zorbaca yönetirken annesi Eleanor içkiye sığınmıştır. Akşam yemeğinde konuk ağırlyacakları bir gün yazın diğer günlerinden oldukça farklı olacaktır. Zira konukların gelmesiyle birbirini izleyen şoke edici gelişmeler, Patrick'in dünyasının şiddetle ikiye bölünmesine yol açar...

Edward St. Aubyn'in dizi filme de uyarlanan çok ödüllü, yarı otobiyografik "Patrick Melrose" romanları, hem inçelikli üslubu ve ironisi hem de insancıl duyarlılığıyla dikkat çekiyor. 1960'larda başlayan romanlar Melrose'un travmatik çocukluğunu, 1980'lerin New York'undaki bunalımlı gençlik günlerini ve 2000'li yılların İngiltere'sindeki olgunluk dönemini anlatarak bir kuşağın panoramasını sergiliyor.

Kuşağının en parlak İngiliz romancılarından biri.

Alan Hollinghurst

#aileicisiddet #travma #uyusturucu #depresyon #bagımlılık
#yukseksosyete

